

ค. ใช้ภาษามลายูปาตานีสลับกับภาษาไทย

- ma rap bàt 'a:-thít nā: ná, mayi am^be? bà' mɛŋu dəpɛ nah
- มารับบัตรอาทิตย์หน้านะ มารี อาเมะ มะ แมงดูอแป นะฮ
- มารับบัตรอาทิตย์หน้านะ มารับบัตรอาทิตย์หน้านะ

ง. ใช้ภาษามลายูปาตานีเป็นหลักแต่มีคำไทยผสม

- pɔʔciʔ sakeʔ p:alɔ swʔmɔ səbaʔ rɔ:k khwa:m dan
- เปาะจิ ซาเกะ 'ปาลอ เซะมอ ซือบะ โรคความดัน
- คุณลุงปวดหัวบ่อยเพราะโรคความดัน

จ. ใช้ภาษาไทยเป็นหลักแต่มีคำมลายูผสม

- Wan ní: ...pɔʔciʔ pùaj pen 'a-raj khá
- วันนี้เปาะจิป่วยเป็นอะไรคะ
- วันนี้คุณลุงป่วยเป็นอะไรคะ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ด้วยปัจจัยทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมได้หล่อหลอมให้ชาวไทยเชื้อสายมลายูปาตานีมีอัตลักษณ์ทางภาษาดังนี้

สตรีมลายูปาตานีเป็นผู้ใช้ภาษาแบบทวิภาษา คือ สามารถพูดได้ทั้งภาษามลายูปาตานีซึ่งเป็นภาษาแม่หรือภาษาแห่งชาติพันธุ์ และภาษาประจำชาติ คือภาษาไทย จึงมักใช้ภาษาทั้งสองสลับกันไปมา นอกจากนี้ชาวไทยเชื้อสายมลายูปาตานี ยังใช้คำต่างๆ ในภาษามลายูกลางและภาษาอาหรับผสมเข้าในบทสนทนาด้วย

จากการวิจัยมีข้อค้นพบดังนี้ คือ ปัจจัยด้านสถานการณ์ทั้งสามสถานการณ์ คือ 1) พุดคุยเรื่องเกี่ยวกับศาสนา 2) สื่อสารในชีวิตประจำวัน และ 3) ติดต่อกับหน่วยงานราชการ มีผลต่อการเลือกใช้ภาษาของสตรีมลายูปาตานี คือ ขณะพุดคุยเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม ถึงแม้เราจะพบลักษณะการใช้ภาษาที่มีส่วนประกอบของทั้งภาษามลายูปาตานี มลายูกลาง ภาษาอาหรับ และภาษาไทย แต่สตรีมลายูปาตานีจะเลือกใช้ภาษามลายูปาตานีเป็นภาษาหลักโดยมีคำศัพท์และสำนวนภาษามลายูกลาง ภาษาอาหรับและภาษาไทยผสมบ้างเล็กน้อย

ส่วนการสื่อสารในชีวิตประจำวัน พบว่าปัจจัยทางด้านภูมิหลังการศึกษา ที่ตั้งของบ้าน อายุและคู่สนทนาเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้ภาษา กล่าวคือ สตรีมลายูปาตานีที่จบหรือกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามและมีบ้านอยู่ในชุมชนที่แวดล้อมด้วยชาวมลายูมากกว่า 90% จะเลือกใช้ภาษามลายูปาตานีเป็นภาษาหลัก โดยจะสลับหรือผสมผสานกับภาษาไทย และยังพบว่าผู้ที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไปก็จะเลือกใช้ภาษามลายูปาตานีมากกว่า แต่สตรีมลายูปาตานีที่ได้รับการศึกษาทางสายสามัญ หรือมี

บ้านเรือนที่ตั้งอยู่ในหรือใกล้ตัวเมืองซึ่งมีเพื่อนร่วมชุมชนที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนและคนไทยพื้นถิ่น และมีอายุอยู่ในช่วง 15-30 ปี ก็จะพบว่าสตรีมลายูปาตานีกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะเลือกใช้ภาษาไทยมากกว่า อย่างไรก็ตามหากอยู่ในครอบครัว โดยเฉพาะเมื่อสนทนากับผู้ใหญ่ เช่น พ่อแม่หรือ ปู่ย่า ตายาย ก็เลือกที่จะสนทนาในภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาแม่หรือภาษาแห่งชาติพันธุ์

การติดต่อสื่อสารกับหน่วยงานราชการ พบว่าคู่สนทนาคือผู้ฟังหรือผู้รับสารมีผลต่อการเลือกใช้ภาษากล่าวคือ สตรีมลายูปาตานีเลือกที่จะเดินเข้าไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่สามารถพูดภาษามลายูปาตานีได้ และจะพบลักษณะการใช้ภาษาแบบทวิภาษา คือ ใช้ทั้งภาษามลายูปาตานีและภาษาไทย แต่หากว่าอยู่ในสถานการณ์ที่เลือกผู้ติดต่อไม่ได้และเจ้าหน้าที่ไม่สามารถพูดภาษามลายูปาตานี สตรีมลายูปาตานีก็จำเป็นต้องเลือกใช้ภาษาไทยแม้บางท่านพูดภาษาไทยสำเนียงมลายู เช่น ผงจะมาทำบะปะระชาขงคับ

จากการศึกษาพบว่า ชาวมลายูปาตานีมีภาษามลายูปาตานีเป็นภาษาแม่หรือภาษาแห่งชาติพันธุ์ และพบการใช้ภาษามลายูกกลาง ภาษาอาหรับและภาษาไทย ซึ่งพบการใช้ภาษาในรูประบบเสียงเดิมของภาษามลายูกกลาง ภาษาอาหรับและภาษาไทย และระบบเสียงที่ได้มีการปรับเสียงของภาษาทั้งสามภาษาดังกล่าวให้เข้ากับระบบเสียงของภาษามลายูปาตานี ในขณะที่พูดภาษามลายูปาตานีเป็นหลักหรือหลังจากที่ได้นำคำจากทั้งสามภาษาดังกล่าวมาใช้ในภาษามลายูปาตานีแล้ว เช่น คำ **มาระฮ** เป็น **มาเราะฮ** แปลว่า โกรธ **ฮาราม** เป็น **ฮาแร** แปลว่า ห้าม **ครู** เป็น **คิอรู** ฯลฯ และการปรับเสียงภาษามลายูปาตานี ให้เข้ากับภาษาไทย เช่น **อาเดะ** เป็น **อาเด๊ะ** ซึ่งแปลว่า น้อง และ **กะ** เป็น **ก๊ะ** แปลว่า พี่สาว

คำต่าง ๆ ในภาษาไทยที่เป็นที่นิยมใช้กันนั้น มักจะอยู่ในลักษณะที่เป็นคำยืม เนื่องจากว่าไม่มีคำศัพท์นั้น ๆ ในภาษามลายูปาตานี โดยเฉพาะคำที่เป็นทางการต่าง ๆ ที่ใช้ในหน่วยงานราชการ เช่น ศาลากลาง อำเภอ และศัพท์ทางการแพทย์ เช่น อักเสบ ศัพท์ทางการศึกษา เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาพลະ อย่างไรก็ตามก็พบการใช้คำภาษาไทยทั้ง ๆ ที่คำ ๆ นั้นมีในภาษามลายูปาตานีแต่เป็นคำที่นิยมใช้กัน เช่น โรงเรียน ซึ่งมีคำว่า **ซ็อกอเลาะฮ** อยู่แล้ว หรือ โรง (พยา) บาล ซึ่งมีคำว่า **รูมะะฮ** **ซาเกะ** ในคลังศัพท์ภาษามลายูปาตานีอยู่แล้ว ระดับการใช้ภาษาไทยที่พบในการใช้ภาษาในทั้งสามสถานการณ์ของสตรีมลายูปาตานีพบว่า มีตั้งแต่ระดับคำ ซึ่งเป็นคำนาม คำกริยา คำบุพบท คำขยายกริยา คำขยายคำนาม ระดับวลีและระดับประโยคผสมในบทสนทนาภาษามลายู ไปจนถึงระดับการสนทนาหรือติดต่อสื่อสารโดยใช้ภาษาไทยเพียงอย่างเดียว

คำต่าง ๆ ในภาษามลายูกกลาง มักจะเป็นคำที่ผู้บรรยายธรรมหรือครูสอนศาสนาใช้บ่อย ๆ เนื่องจากส่วนใหญ่จะใช้หนังสือสำหรับการสอนศาสนาที่เขียนด้วยภาษามลายูกกลางซึ่งในอดีต อุลามะฮ์ (นักวิชาการด้านศาสนา) ชาวมลายูปาตานีเป็นผู้เขียนเองแต่จะเป็นการเขียนภาษามลายูอักขรยาวี ซึ่งจะเรียกกันว่า กิตั๊บ แต่ปัจจุบันส่วนใหญ่หนังสือเกี่ยวกับศาสนาอิสลามจะนำเข้ามาจากประเทศเพื่อนบ้าน คือ ประเทศมาเลเซีย บรรดาสตรีมลายูปาตานีจึงได้ซึมซับคำต่าง ๆ เหล่านั้นและนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน สตรีมลายูปาตานีที่เป็นครูสอนศาสนามักจะใช้คำภาษามลายูกกลางในบทสนทนา นอกจากนี้สตรีมลายูปาตานีที่ได้รับการศึกษาทางสายศาสนาไม่ว่าในระดับตาดีกา (โรงเรียนสอนศาสนาสำหรับเด็กอายุประมาณ 5-12 ขวบ) หรือในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม (โรงเรียนแบบบูรณาการที่สอนทั้งความรู้ทางสายสามัญและ

ศาสนาควบคู่กัน) ก็จะสามารถใช้คำภาษามลายูกลางได้ ซึ่งก็พบว่าผู้ที่จบจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามจะมีคลังศัพท์ให้ใช้มากกว่าและยังสามารถใช้ได้ในระดับลิจนถึงประโยคเมื่อเทียบกับผู้จบเพียงระดับตาติกา เหตุผลที่ใช้ภาษามลายูกลางเพื่อดึงดูดความสนใจและเพื่อแสดงความจริงจังในเนื้อหาที่ตนกำลังพูด ระดับการใช้คำพบทั้งคำนาม คำกริยา คำบุพบท คำขยายกริยา คำขยายคำนาม และ ในระดับวลี

ถึงแม้ว่าจะพบการเลือกใช้คำภาษามลายูกลางในหมู่สตรีมลายูปาตานี แต่ก็พบว่าสตรีมลายูปาตานีมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้คำภาษามลายูปาตานีมากกว่า เพราะคำในภาษามลายูปาตานีที่มีลักษณะง่ายๆ อาทิ เป็นรูปรากศัพท์ หากไม่จำเป็นก็จะไม่มีการเติมคำเติมหน้า (prefix) หรือคำเติมหลัง (suffix) และการออกเสียงก็ง่ายกว่าเมื่อเทียบกับภาษามลายูกลาง

ส่วนภาษาอาหรับพบว่า จะพบการเลือกใช้คำภาษาอาหรับมากในการบรรยายธรรมของครูสอนศาสนาหรือเมื่อสตรีมลายูปาตานีพูดคุยเรื่องเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม จากการวิเคราะห์ภูมิหลังพบว่าผู้บอกภาษาที่ใช้ภาษาอาหรับมากเนื่องจากเป็นครูสอนศาสนา (ustazoh) ซึ่งทำหน้าที่สอนและให้ข้อมูลเกี่ยวกับศาสนาอิสลามแก่ผู้เรียน ส่งผลให้ภาษาอาหรับมาใช้ในการชีวิตประจำวันด้วย เช่น คำว่า ละหมาด สตรีมลายูปาตานีโดยทั่วไปจะใช้คำ “มาแย หรือ ซือมาแย” แต่ผู้ที่อยู่ในวงการศาสนาจะใช้คำภาษาอาหรับว่า “ซอลัต” ส่วนระดับของคำภาษาอาหรับที่ใช้นั้นก็พบว่าส่วนใหญ่จะเป็นในระดับคำเท่านั้น และส่วนใหญ่ก็จะเป็นคำนามและคำกริยา จะพบการใช้ภาษาอาหรับยาวๆ ก็ต่อเมื่อครูผู้บรรยายได้ยกคำสอนจากพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานมาให้ผู้เรียนฟัง ด้วยเหตุผลที่ต้องการชี้ให้เห็นถึงแหล่งที่มาซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า อันจะส่งผลทางด้านจิตวิทยาต่อผู้เรียนมาก อย่างไรก็ตามครูสอนศาสนาก็ต้องแปลข้อความนั้นเป็นภาษามลายูปาตานีหรือภาษาไทยอีกครั้ง

สตรีมลายูปาตานีไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้แต่พบคำภาษาอังกฤษในบทสนทนาของพวกเขา ซึ่งพบเพียงในระดับคำเท่านั้นและถือว่าเป็นคำยืม เช่น ปาสเตอร์ (plaster) โฮเต (hotel) เปอริ (free) โกโก (coco) และ เช็ค (check) คำยืมภาษาอังกฤษเหล่านี้เป็นรูปที่ยืมมาและปรับเปลี่ยนให้เข้ากับภาษามลายูปาตานี ซึ่งคำภาษาอังกฤษเหล่านี้อาจจะยืมผ่านทางภาษาไทยหรือภาษามลายูกลางอย่างไรก็ตามยังเห็นเค้าโครงของภาษาเดิมอยู่

ผลจากการศึกษาวิจัยในการวิเคราะห์ตัวข้อมูล โดยอาศัยแนวคิดแบบวาทกรรมในแง่โครงสร้างชั้นข้อมูล โดยใช้รูปแบบของ Sanat Mohd Nasir (1997) นั้น การวิจัยขั้นนี้ทำให้สามารถเห็นการเลือกใช้ภาษาในหมู่สตรีมลายูปาตานีตามหน้าที่ของโครงสร้างหลักที่ประกอบไปด้วย (T) และ (R) พวกเขาเลือกใช้ภาษามลายูปาตานี ภาษาไทย ลักษณะของคำต่างๆ ในภาษาอาหรับ ภาษามลายูกลาง และ ภาษาอังกฤษตามความจำเป็นของภาษานั้นๆ กล่าวคือ ในตำแหน่ง (T) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของข้อความและเป็นข้อความหลัก ในขณะที่ (R) ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายหรือส่วนที่เพิ่มความชัดเจนในสิ่งที่ (T) ได้กล่าวไว้

ลักษณะความหลากหลายของภาษาที่มาจากภาษาเดียวกัน (intralingual) หรือในภาษาที่ต่างกัน (interlingual) พบในตำแหน่ง (T) และ (R) ตามความจำเป็นของภาษานั้นๆ ความจำเป็นทางภาษาของแต่ละภาษาขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ อย่างเช่นผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพื่อปรับลักษณะของการใช้ภาษาให้เหมาะสม

แก่ผู้ส่งสารและผู้รับสาร เพื่อให้การส่งสารสามารถกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น ในกรณีของการติดต่อในหน่วยงานราชการซึ่งผู้วิจัยได้อภิปรายแล้วข้างต้น

นอกจากนี้ หัวข้อเรื่องในการสนทนาก็เป็นปัจจัยในการเลือกใช้ภาษาดังกล่าว ตัวอย่างเช่น คำต่างๆ ในภาษาอาหรับ ที่ว่าด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศาสนา จะมีการนำมาใช้เป็นหัวข้อเรื่องที่เฉพาะเจาะจง สำหรับภาษาไทยและภาษามลายูกลางจะมีการนำมาใช้เพื่อเน้นการใช้ประโยคที่จริงจัง หรือ การพูดซ้ำในประเด็นที่ต้องการเน้น การเลือกใช้ภาษาดังกล่าวยังขึ้นอยู่กับทัศนคติต่อภาษานั้นๆ เช่น เชื่อว่าภาษามลายูปาตานีเป็นภาษาประจำศาสนาอิสลามอีกภาษาหนึ่งนอกจากภาษาอาหรับ จึงเรียกภาษามลายูปาตานีว่าภาษาอิสลาม และเชื่อว่าหากฟังคำสอนทางศาสนาในภาษามลายูปาตานีก็จะทำให้เข้าใจในเนื้อหาได้ลึกซึ้งมากกว่า และหน้าที่ของภาษาของแต่ละภาษา เช่น ภาษาไทย ซึ่งทำหน้าที่เป็นภาษาราชการเมื่อไปติดต่อในหน่วยงานราชการก็จำเป็นต้องเปลี่ยนมาใช้ภาษาไทย ซึ่งก็พบว่าจะพบลักษณะการใช้ภาษาแบบสลับภาษาและปนภาษาในตำแหน่ง (R) มากกว่า เพราะเป็นส่วนที่เป็นข้อความขยายซึ่งจะมีเนื้อหามากกว่า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ก.

- {"krɔ'ɛ} {O₁ ɲaji kita', O₂ ɲaja kita' bɛ' nɛ:w kau, bukɛ kato hɔ' bɛ' bayu do' la."}.
(T) (R)-----
- {"กรอแอ} {O₁ งายี กิตะ, O₂ งายา กิตะ แบะ แนวเก่า, บุก แกตอ เฮาะ แบะ บารู เตาะ ลา"}
(T) (R)-----
- {"กูรอ่าน} {พีศึกษาคัมภีร์ พีสอนคัมภีร์ แบบแนวเก่า ไม่ใช่แนวใหม่}"

ข.

- {"pendidike, ka:nsuksa,} {ka' ɲaji ma:ɲo?"}.
(T)----- (R)-----
- {"เป็นดีดีแก, การศึกษา} {กะ งายี 'มานอ}
(T) ----- (R) -----
- {การศึกษา, การศึกษา} {พีเรียนทีไหนด}

สังคมของชาวมลายูปาตานีเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม เป็นสังคมที่หลอมรวมเอาวัฒนธรรมหลายสายเข้ามาหล่อหลอมเป็นอัตลักษณ์ของชาวไทยเชื้อสายมลายูปาตานีดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบันด้วยเหตุปัจจัยต่างๆ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว หากผู้คนในสังคมในทุกภาคส่วนได้เข้าใจลักษณะตัวตนและความเป็นมาของภาษาและ

วัฒนธรรมของชาวไทยเชื้อสายมลายูปาตานีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เข้าใจถึงอัตลักษณ์ทางภาษาของพวกเขาก็ใช้ภาษาแต่ละภาษาตามการใช้งานและด้วยทัศนคติที่มีต่อภาษานั้นๆ ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็อาจจะลดน้อยลงไป ในอดีตชาวมลายูปาตานีอาจจะไม่ยอมรับภาษาไทย เพราะด้วยมีความคิดและความเชื่อที่ว่าภาษาไทยเป็นภาษาของศาสนาพุทธและไม่ยอมให้มาแทนที่ภาษามลายูซึ่งเชื่อว่าเป็นภาษาของศาสนาอิสลาม ดังเราจะได้ยินและพบว่าผู้คนที่อาศัยอยู่ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่ว่าจะเป็นชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูปาตานี ชาวไทยพื้นถิ่นหรือชาวไทยเชื้อสายจีนจะเรียกภาษามลายูปาตานีว่า “ภาษาอิสลาม” แต่เมื่อได้เรียนรู้ศาสนามากขึ้นทำให้เข้าใจได้ว่าภาษามลายูไม่ใช่ภาษาประจำศาสนาอิสลาม แต่ภาษาประจำศาสนาอิสลามคือภาษาอาหรับ และพระเจ้ามิได้ห้ามการใช้ภาษาอื่นๆ เนื่องจากพระองค์ทรงประสงค์ให้ใช้ภาษาของชนชาตินั้นๆ ในการเผยแพร่พระวจนะของพระองค์ที่ได้ประทานลงมาในอัลกุรอานเพื่อให้ชนชาติเหล่านั้นได้เข้าใจถึงสารที่พระองค์ต้องการสื่อได้อย่างง่ายดาย ลึกซึ้งและถ่องแท้ที่สุด ซึ่งภาษามลายูก็เป็นภาษาหนึ่งที่ครูสอนศาสนาใช้เป็นสื่อในการนำพระวจนะของพระเจ้าในอัลกุรอานมาถ่ายทอดให้พวกเขา ซึ่งข้อความนี้มีปรากฏในซูเราะฮ์ต่างๆ ในอัลกุรอานดังนี้

- ซูเราะฮ์ อิบรอฮีม 4 (Ibrahim)

“...และเราได้ส่งร่อซูลคนใด นอกจากด้วยการพูดภาษาชนชาติของเขา เพื่อจะได้ชี้แจงอย่างชัดแจ้งแก่พวกเขา ⁽¹⁾...”

⁽¹⁾ เพื่อที่จะชี้แจงบทบัญญัติของอัลลอฮ์ เพื่อให้พวกเขาเข้าใจจุดหมายของพระองค์ และเพื่อให้เป้าหมายของการเป็นร่อซูลมีความสมบูรณ์

- ซูเราะฮ์ อัลฮุญรอต 13 (Al-Hujarat)

“...โอ้มนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชาย และเพศหญิง ⁽¹⁾ และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่า และตระกูลเพื่อจะได้รู้จักกัน ⁽²⁾...”

⁽¹⁾ คือ ได้สร้างมาจากต้นกำเนิดเดียวกันคืออาดัมและฮาวาอ.

⁽²⁾ ความแตกต่างระหว่างเผ่า ตระกูล และประชาชาติหรือความแตกต่างทางภาษาคำพูด ผิวพรรณ ขนบธรรมเนียมประเพณีมิได้เป็นสาเหตุให้มีการแตกแยกเป็นศัตรูกัน แต่เพื่อให้มีการรู้จักกันปรึกษาหารือกัน และร่วมมือกันทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม

• ชูเราะฮ์ มัรยัม 97 (Maryam)

“...แท้จริง เราได้ทำให้อัลกุรอานเป็นภาษาที่ง่ายแก่เจ้า ^(๑)
เพื่อว่าเจ้าจะได้เชื่อมั่นไปแจ้งเป็นข่าวดีแก่บรรดาผู้ยำเกรง
และเจ้าจะได้เชื่อมั่นไปตักเตือนหมู่ชนที่ดีอื่น...”

^(๑) คือภาษาอาหรับ และทำให้มันง่ายแก่ผู้ที่ไม่รู้ครวญตรึกตรอง

แม้อัตลักษณ์ทางภาษาของชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูปาตานีในปัจจุบันได้เปลี่ยนไปจากอดีต แต่การเปลี่ยนแปลงนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เป็นการเปลี่ยนแปลงที่สร้างอัตลักษณ์เฉพาะตัวแก่สังคมชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูปาตานีที่แสดงถึงความสามารถในการพูดภาษาได้หลากหลายภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษามลายูปาตานีซึ่งเป็นภาษาแม่หรือภาษาแห่งชาติพันธุ์ ภาษามลายูกวางซึ่งเป็นภาษามาตรฐานของภาษามลายู ภาษาอาหรับภาษาแห่งศาสนาอิสลามและภาษาไทยภาษาประจำชาติ แต่ละภาษาผู้ใช้ภาษามลายูปาตานีจะเลือกใช้ตามแต่สถานการณ์และหน้าที่ของภาษานั้นๆ ฉะนั้นเมื่อชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้เข้าใจถึงที่มาของอัตลักษณ์ทางภาษาของเขาเหล่านี้แล้ว ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสามารถลดปัญหาความหวาดระแวงที่มีอยู่ในใจท่านลงไปได้ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะใช้ภาษาใด เพราะพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธการใช้ภาษาไทยแต่พวกเขาก็ไม่ปรารถนาที่จะให้ภาษามลายูซึ่งเป็นภาษาแห่งชาติพันธุ์ต้องถูกห้ามไม่ให้ใช้ไม่ว่าที่ได้ก็ตามด้วยเหตุผลเพียงแค่ว่าเพราะความหวาดระแวง เราสามารถจัดความหวาดระแวงนี้ออกไปได้ด้วยกลวิธีต่างๆ มากมายและหนึ่งในหลายวิธีนั้นก็คือการเรียนรู้ภาษาของกันและกัน ผู้วิจัยขอยกคำพูดของ ศาตราจารย์ เกียรติคุณ ดร.กุสุมา รักษมนี มาสนับสนุนแนวคิดของผู้วิจัยโดยท่านได้กล่าวไว้ว่า “ภาษาเป็นสะพานเชื่อมความเข้าใจมากกว่าที่จะเป็นกำแพงขวางกั้น” ชาวไทยเชื้อสายมลายูปาตานีมีโอกาสดูแลเรียนรู้ภาษาไทยในโรงเรียนด้วยเหตุที่ภาษาไทยเป็นภาษาราชการและเป็นภาษาที่ใช้เป็นสื่อในการเรียนการสอน แต่ชาวไทยเชื้อสายอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ไม่ใช่ชาวมลายูปาตานีไม่มีโอกาสที่จะได้เรียนรู้ภาษามลายูปาตานี ผู้วิจัยเองซึ่งเป็นลูกหลานของชาวมลายูปาตานีอยากเชิญชวนให้เพื่อนๆ ชาวไทยทุกเชื้อชาติหันมาสนใจและเรียนรู้ภาษามลายูปาตานี และหน่วยงานราชการโดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการ น่าจะเป็นกลไกหลักที่สำคัญในการที่จะช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้หากจะบรรจุภาษามลายูปาตานีเป็นหนึ่งในวิชาที่ควรจะได้เรียนรู้ในหลักสูตรการเรียนการสอนของโรงเรียนแม้จะมีสถานภาพเป็นเพียงวิชาเลือก แต่ก็ได้เปิดโอกาสให้ผู้สนใจและผู้ที่ต้องใช้ภาษามลายูปาตานีในการปฏิบัติหน้าที่หรือใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมีโอกาสดูแลเรียนรู้ภาษาของเพื่อนร่วมชาติ ซึ่งผู้วิจัยเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าจะช่วยแก้ปัญหาความมั่นคงที่ประเทศไทยกำลังประสบอยู่ทุกวันนี้ได้มากที่สุด และยังจะช่วยให้การทำงานของเจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนในพื้นที่เป็นไปอย่างรวดเร็วมากขึ้นไม่ต้องอาศัยล่ามอย่างที่เป็นอยู่ อันจะขจัดความหวาดระแวงไปได้ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างสมานฉันท์ เป็นการเรียนรู้และเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมของกันและกัน อันจะยังผลให้ชาวไทยมุสลิมเชื้อสายมลายูปาตานีในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และชาวไทยทุกเชื้อสายและทุกชาติพันธุ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินไทยร่วมกันด้วยความสงบสุข

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

สมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ. อัลกุรอานแปลไทย. กรุงเทพฯ: ศูนย์กษัตริย์ฟ้าฮัดเพื่อการจัดพิมพ์อัลกุรอาน, 2006

ภาษาอังกฤษ

Blom, Jan Petter, and John Gumperz. "Social Meaning in Linguistic Structures: Code Switching in Northern Norway." In John Gumperz and Del Hymes (eds.): Directions in Sociolinguistics: The Ethnography of Communication, 407-434. New York: Holt, Rinehart, and Winston, 1972.

Fishman Joshua, A. Language in Sociocultural Change. California: Standford University Press, Standford, 1972.

Fishman & Rebecca Ageyishi. Language Attitude Studies, Anthropological Linguistics, XII, 1970.

Greenfield, Lawrence. Situational Measures of Normative Language Views in Relation to Person, Place, and Topic among Puerto Rican Bilinguals, 1972. In Fishman 1972a:17-35. Also in Anthrops, 1970.

Halliday, M.A.K., Dimensions of discourse analysis: grammar, in van Dijk, T. A. (ed.), Handbook of discourse analysis, Vol.2: Dimensions of discourse. London: Academic Press, 1985.

Halliday, M.A.K. Learnning How to Mean: Explorations in the Development of Language. London: Edward Arnold, 1973.

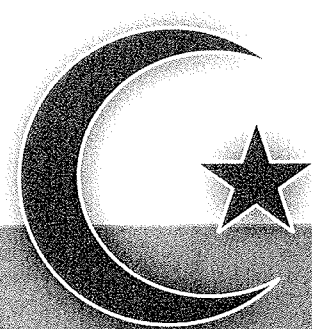
Labov, William. Sociolinguistic Patterns. University of Pennsylvania Press. Philadelphia, 1972.

Milroy Lesley. Language and Social Network. Oxford: Basil Blackwell Publisher, 1980.

Sanat Md. Nasir. "Wacana Cerpen Melayu: Analisis Struktur Tema" dlm.Norazit Selat, HashimAwang, dan Nor Hisham Osman (ed). Meniti Zaman Masyarakat Melayu Antara Tradisi dan Moden. Akademi Pengajian Melayu, hlm.257-268, Universiti Malaya. Kuala Lumpur, 1997.

Sankoff, Gillian. "Language Use in Multilingual Societies: some alternate approaches", 1972. In G. Sankoff. The Social Life of Language. p.29-46. Philadelphia University of Pennsylvania press, 1980.

William, Frederick. "The Identification of Linguistic Attitudes". International Journal of The Sociology of Language, 1974.

วิทยาศาสตร์สาลาการพัฒนาศนที่
จังหวดชายแดนภาคใต้

ปาฐกถา นำ เรื่อง “การประยุกต์วิทยาศาสตร์ฮาลาล เพื่อการยกระดับอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้”

อลงกรณ์ พลบุตร

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์

เรียนท่านผู้เข้าร่วมสัมมนา มีหลายฝ่ายที่ได้ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมไปสู่การสร้างสรรค์สังคมไทย
แห่งสันติสุขและสันติภาพ เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าแปลกใจ ที่จะมีทั้งนักวิชาการ ตลอดจนสื่อมวลชนและท่าน
ผู้มีเกียรติทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคําลำของ ท่านรองอธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ท่านรอง
ศาสตราจารย์ ดร.เลอสม สถาปิตานนท์ ที่ได้กล่าวไว้แล้ว รวมทั้งท่าน รองศาสตราจารย์ ดร.สุนทร ชูติน-
ธรรานนท์ ผู้อำนวยการสถาบันเอเชียศึกษา ซึ่งท่านมีบทบาทในเรื่องของประวัติศาสตร์ไทย ที่มีส่วนร่วมใน
การสร้างภาพยนตร์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช ภาคที่ 3, 4 โดยที่ผมเป็นประธานบริหารนโยบายเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์แห่งชาติ ได้สนับสนุนงบประมาณในส่วนนี้จำนวน 330 ล้านบาท ตลอดจน รองศาสตราจารย์
ดร.วินัย ดะห์ลัน ที่มีบทบาทในเรื่องของการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ซึ่งก็ได้มีโอกาสทำงาน
ร่วมกันในการนำอาหารฮาลาลของประเทศไทยไปสู่ระดับสากล รวมทั้งพัฒนาร้านอาหารฮาลาลใน 5
จังหวัดชายแดนภาคใต้ ผมขอถือโอกาสนี้แสดงความชื่นชม รวมไปถึงถึงท่านรองผู้ว่าราชการจังหวัดสงขลา
ท่านคนบดีคณะสหเวชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประธานเครือข่ายชุมชนศรัทธา “กัมปงต์กวา”
ประธานมูลนิธิชุมชนไท ตลอดจนบรรดาผู้มีเกียรติ สื่อมวลชนทุกท่านที่ได้มีการจัดการประชุมเชิงวิชาการ
ขึ้นที่หอประชุมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในฐานะที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาที่เก่าแก่
ทันสมัย ทันเหตุการณ์ เป็นส่วนหนึ่งของการขับเคลื่อนการพัฒนาของสังคมไทยมา เพื่อเข้าสู่สังคมของการ
เรียนรู้ (knowledge - based society) มาโดยตลอด รวมทั้งได้ตระหนักต่ออุปสรรคต่างๆ ของการสร้าง
สังคมสร้างสรรค์ในประเทศไทย

เรื่องของมุสลิมในประเทศไทย โดยรากเหง้าทางประวัติศาสตร์นั้น ได้มีความเป็นไทยมาตั้งแต่ก่อน
ตั้งอาณาจักรสุโขทัย เมื่อสัปดาห์ที่แล้วได้มีโอกาสเข้าร่วมงาน “ลิมอร์ ดาซาร์ ชัมมิต” โดยเป็นการสร้าง
พื้นที่แห่งความร่วมมือของทั้ง 5 รัฐทางภาคเหนือของประเทศไทยและ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ
ประเทศไทย โดยร่วมมือใน 5 สาขาเศรษฐกิจ ซึ่งก็รวมไปถึงอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลด้วย เรียกโครงการนี้
ว่า “ลิมอร์ ดาซาร์” ผมได้มีโอกาสไปที่รัฐกลันตัน เคดาร์ เปรัก ปะลิส ปีนังและ 5 จังหวัดทางภาคใต้ของ
ไทย ได้แก่ ปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูลและสงขลา เพื่อสร้างความร่วมมือร่วมกัน และมีการจัดประชุมกัน

ทุกปีคือ ลิมอร์ ดาซาร์ ชัมมิต โดยเปิดโอกาสให้กับทุกเวที รวมไปถึงเรื่องของการศึกษาหรือเรื่องอื่นๆ แต่หนึ่งในสาขาเศรษฐกิจที่จะร่วมมือกันคืออุตสาหกรรมอาหารฮาลาล ผมได้เชิญรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและพัฒนาอาชีพของประเทศไทยมา ท่านเป็นมุสลิมที่อยู่ในประเทศไทยมา พม่ามีมุสลิมอาศัยอยู่ประมาณ 6 แสนคน มีจำนวนประชากรมากที่สุดคือที่เมืองก่าปงจาม ขณะนี้เรามีโครงการสร้างความร่วมมือสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์และการพัฒนาธุรกิจ และอาชีพพื้นฐานให้กับทางประเทศเพื่อนบ้าน ตามที่ได้ตกลงกับกัมพูชาไว้คือในส่วนของพัฒนาอาชีพสตรี กลุ่มแม่บ้านมุสลิมในก่าปงจาม ก่าปงธม เพื่อที่จะต่อยอดทั้งในเรื่องของแฟชั่นเสื้อผ้า เครื่องประดับทั้งที่ใช้ภายในประเทศและการส่งออก โดยได้ดำเนินการไปแล้วและประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก และได้้นำเรื่องของแฟชั่นเสื้อผ้าเครื่องประดับ เข้าไปพัฒนาในกลุ่มสตรีกว่า 50 กลุ่มใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ นำสินค้ามาออกงานแสดงสินค้าและได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ใช้เวลาดำเนินการไม่ถึง 6 เดือน เป็นการบริหารงานแบบใหม่ของรัฐบาลชุดนี้ โดยการนำนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์มาเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาประเทศ ประเด็นเรื่องของเศรษฐกิจสร้างสรรค์แม้ได้มีการพูดกันมาพอสมควรแต่ยังไม่ปะติดปะต่อ

ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่ควรมีการเปลี่ยนแปลงประเทศไทย การเปลี่ยนแปลงต้องลงมือปฏิบัติทันที โดยเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม ที่ผ่านมารัฐบาลจึงประกาศนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์โดยท่านนายกรัฐมนตรีมี 12 พันธสัญญา ประกาศที่จะเปลี่ยนรูปแบบไปสู่เศรษฐกิจใหม่ที่เป็นรูปแบบของเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่อยู่บนพื้นฐานของประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม อารยธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นจุดแข็งในทุกท้องถิ่น ทุกชุมชน ทุกภูมิภาค การพัฒนามรดกของไทยดังกล่าวในการต่อยอดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพิ่มมูลค่าด้วยระบบทรัพย์สินทางปัญญา เครื่องหมายการค้า การสร้างยี่ห้อ การออกแบบที่ทันสมัยของผลิตภัณฑ์ทั้งหลายนำมาสู่การสร้างมูลค่าเพิ่ม เปลี่ยนจาก mass production เป็น smart production ตัวอย่างที่ได้ยกมานี้คือการร่วมพัฒนากลุ่มแฟชั่นที่เชื่อมโยงระหว่างมุสลิมไทยไปสู่มุสลิมโลก ซึ่งวันที่ 5-8 นั้นผมได้ส่งที่ปรึกษา คือ ดร.อานวย ปะติเส นาคณะทำงานไปประชุมที่ประเทศตุรกีซึ่งมีสมาชิกของ โอไอซี (OIC) 57 ประเทศ รวมประชากรทั้งหมดประมาณ 1,500 ล้านคนจากประชากรที่เป็นมุสลิมทั่วโลก 1,900 ล้านคน เพื่อกระชับความร่วมมือในการสร้างโอกาสทั้งสินค้าฮาลาลและอาหารฮาลาล การต่อยอดเชื่อมโยงเช่นนี้เป็นสิ่งที่ต้องคิดให้จบ

ส่วนในเรื่องของการพัฒนาร้านอาหารฮาลาล ปัจจุบันมีร้านอาหารไทยอยู่ทั่วโลกประมาณ 11,000 ร้าน อาหารไทยได้รับความนิยมติดอันดับ 1 ใน 5 ของโลก ไทยเป็นประเทศที่ส่งออกอาหาร เรียกได้ว่าเป็น World food supplier อยู่ลำดับที่ 13 ของโลกจาก 200 กว่าประเทศทั่วโลก และเมื่อมีการนำนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์เข้ามา และประกาศเป้าหมายระยะสั้นว่าภายใน 3 ปีนี้ประเทศไทยจะต้องเพิ่มมูลค่าของ GDP ในสัดส่วนของเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากร้อยละ 10 เป็นร้อยละ 20 ภายในปี 2555 หมายความว่าต้องทำงานด้วยความเข้มแข็ง ขับเคลื่อนพร้อมกันทั้งประเทศ ต้องคิดอย่างไทยและต้องสร้างมูลค่าเพิ่มจากมรดกที่มีอยู่ด้วยการเชื่อมโยงกับนวัตกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศ รวมไปถึงวิทยาการสมัยใหม่ ความสำเร็จของเศรษฐกิจสร้างสรรค์อยู่บนสามเหลี่ยมที่มีความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชนและภาควิชาการ รัฐบาลจึงได้มีการตั้งคณะกรรมการนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์แห่งชาติขึ้นมาโดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน

ครอบคลุมทุกกระทรวง ทบวง กรม เฉพาะภาควิชาการที่เกี่ยวข้องกับสินค้าและอาหารฮาลาล ตั้ง creative academy ขึ้น ขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการ คาดว่าภายใน 2 เดือนจะแล้วเสร็จ creative academy จะเป็นสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์มีอยู่ 15 อุตสาหกรรม อาหารเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ของไทย โดยได้ร่วมมือกับ 146 มหาวิทยาลัยทั่วประเทศทำ workshop และทำความเข้าใจในแนวนโยบาย ในโครงการนี้ ขณะนี้มีมหาวิทยาลัยกว่า 40 แห่งแล้วที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพหลักของแต่ละ creative industry ใน 15 อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ก็จะคัดเลือก 15 มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าภาพหลัก และมีการสร้างเครือข่ายมหาวิทยาลัย (university network) ในสาขานั้นๆ ให้กระจายครอบคลุมทั่วประเทศ มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกไว้ ภายในเดือนตุลาคม น่าจะแล้วเสร็จ หลังจากนั้นก็นำเสนอ คณะรัฐมนตรี

Creative Academy ทำหน้าที่ 1) พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ 2) ทำหน้าที่เป็นส่วนปมเพาะให้กับผู้ประกอบการ และ 3) ทำหน้าที่ในการสร้างมาตรฐานของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ทั้งตัวสินค้า บริษัท ธุรกิจ ต้องมีมาตรฐาน ซึ่งหน้าที่หลักทั้ง 3 ประการนั้นจะบริหารโดยกรรมการทั้ง 3 ฝ่าย ประกอบด้วยตัวแทนของภาครัฐ เอกชนและภาควิชาการ ในส่วนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็สามารถต่อยอดได้ในโครงการมหาวิทยาลัยวิจัย และโครงการจากห้องสู่ห้าง (shelf to shop) ผลงานวิจัยทั้งหลายจะนำไปสู่การพาณิชย์ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยเฉพาะในเรื่องของอุตสาหกรรมฮาลาล ผมได้ประกาศในที่ประชุมระหว่างวันที่ 22-26 กันยายนที่ผ่านมา ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หาดใหญ่ ซึ่งเป็นการประชุมของผู้นำภาครัฐและเอกชนของประเทศไทยและมาเลเซีย ผมได้กล่าวในงานว่าต้องมีการบูรณาการจุดแข็งของทั้งประเทศไทยและมาเลเซียในเรื่องของอุตสาหกรรมอาหารฮาลาลสู่การเป็น World Halal food supplier ประเทศไทยมีความสามารถในการผลิต การพัฒนาเทคโนโลยีทางอาหาร ส่วนประเทศมาเลเซียก็มีข้อได้เปรียบที่เขาเป็นประเทศมุสลิมในเรื่องของ Halal brand เรื่องของการตลาด เราก็จะเชื่อมโยงในเรื่องฮาลาล โลจิสติกส์ (Logistic) นอกจากนี้ผมได้มีโอกาสได้ไปดูที่ป็นังและที่ประเทศนิวซีแลนด์มีการสร้างโกดังของฮาลาลโดยเฉพาะ เป็น Halal Warehouse เมื่อเดือนที่แล้วก็ไปที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ที่กรุงริยาด ไปพบคณบดีด้านอิสลามศึกษาของมหาวิทยาลัยอิหม่าม มุหะมัด บิน ซาอูด (Imam Muhammad bin Saud University) เพื่อเชื่อมโยงมายังมหาวิทยาลัยอิสลามยะลา ซึ่งต่อไปจะมีบทบาทที่สำคัญทั้งในส่วนของโครงการลิมอร์ ดาซาร์ (Limor Dasar) กิติ และส่วนของความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมฮาลาลกับประเทศมาเลเซียหรือกับประเทศอื่นๆ กิติ เช่น ซาอุดีอาระเบีย คูเวต การ์ตา บาห์เรน หรือสหรัฐอเมริกาหรือประเทศจีน ความเชื่อมโยงเหล่านี้จะต้องมีการรับรองในเรื่องของมาตรฐาน ความสะอาดปลอดภัยและความเป็น ฮาลาล ผมได้ส่งคณะทำงานไปเมืองเมกกะซึ่งเป็นเมืองที่มีความสำคัญในเรื่องของการค้าขายได้อีกด้วย เป็นโอกาสของมุสลิมทั่วโลกที่จะได้มาพบกัน ปีนี้มหาวิทยาลัยอิสลามยะลาก็เป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญ นอกจากนี้ยังได้เชิญ รองศาสตราจารย์ ดร.วินัย ดะห์ลัน ประชุมร่วมกับอธิการบดีของมหาวิทยาลัยอิสลามยะลาเพื่อเชื่อมโยงองค์ความรู้ที่ทางจุฬาฯ ได้ส่งเสริมด้านวิทยาศาสตร์ฮาลาลมาอย่างยาวนานนั้นให้ไปสู่ภาคปฏิบัติ ด้านการพาณิชย์ ให้เกิดอาชีพ รายได้ ภายใต้นโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ก็เป็นตัวอย่างโดยสังเขป จึงสะท้อนให้เห็นถึงการทำงานในเชิงบูรณาการที่แม้ว่าจะแยกส่วนแต่แท้จริงแล้วก็ทำงานไปด้วยกันทั้งสิ้น

การส่งเสริมผลักดันให้อุตสาหกรรมอาหารฮาลาลนั้นก้าวไปสู่ตลาดโลกก็ต้องเรียนว่าไทยมีพื้นฐานที่ดีอยู่แล้ว ไทยเป็นประเทศที่ส่งออกอาหารฮาลาลที่ครองสัดส่วนตลาดอยู่ในลำดับที่ 5 มีส่วนแบ่งตลาดคิดเป็นร้อยละ 5.6 คิดเป็นมูลค่ากว่า 5 พันล้านบาท การเติบโตของอาหารฮาลาลในตลาดโลกนั้นเฉลี่ยสูงกว่าอัตราการขยายตัวของการค้าอาหารโลกโดยรวม คือมีอัตราการเติบโตถึงร้อยละ 18.2 ต่อปี ในขณะที่การค้าอาหารโลกนั้นมีสัดส่วนการขยายตัวร้อยละ 10.4 ต่อปี ดังนั้นขนาดของตลาดที่ทั่วโลกของอุตสาหกรรมฮาลาลมีมูลค่า 6.8 แสนล้านเหรียญสหรัฐฯ จึงเป็นเป้าหมายที่น่าสนใจ ดังนั้น การพัฒนาดังแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำ การแข่งขันค่อนข้างรุนแรง จากการไปที่ห้างที่รียาด เป็นห้างที่มีสาขาเป็นร้อยสาขาในซาอุดีอาระเบีย พบว่ามีการแข่งขันการสร้าง Brand Royalty เพื่อช่วงชิงสัดส่วนในตลาดแม้แต่ในตลาดท้องถิ่นก็ตาม และการเดินในตลาดของหลายเมืองพบว่าสินค้าไทยวางขายมีทั้งที่เป็นแบบไม่แปรรูปและสินค้ากึ่งแปรรูป เช่น อาหารกระป๋อง อาหารแช่แข็ง แช่เย็น หรือที่แปรรูปไปแล้ว เพราะภายใต้นโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์นั้นจะเปลี่ยนจากการขายข้าวเป็นต้นมาเป็นกิโละ และขายผลิตภัณฑ์ข้าว เช่นเดียวกันไม่ว่าจะเป็นส่วนที่เป็นเนื้อสัตว์ อาหาร เครื่องปรุง การออกแบบบรรจุภัณฑ์ การสร้างยี่ห้อฮาลาลคือฟุงเป้าหมายไปที่ประเทศมุสลิมทั้ง 57 ประเทศ นอกจากนี้ในฐานะที่ไทยเป็นประเทศสมาชิกของกลุ่มอาเซียนก็ต้องใช้ประโยชน์จากตรงนี้กับประเทศในกลุ่มเดียวกัน เช่น มาเลเซีย อินโดนีเซีย ในการสร้างความเข้มแข็งสร้างตลาด สร้างความร่วมมือในฐานะที่เป็นประเทศคู่ค้า คู่พันธมิตร

หวังว่าภายใต้นโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของรัฐบาล ภายใต้การบริหารระบบโลจิสติกส์ฮาลาลซึ่งเชื่อมโยง เชื่อมไทย เชื่อมโลกและในการพัฒนาผู้ประกอบการ เป็นตัวอย่างที่ทางศูนย์วิทยาศาสตร์ฮาลาล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ดำเนินการร่วมกันกับกระทรวงพาณิชย์ รวมไปถึงการสร้าง Center of Excellence ภายใต้ creative academy ของนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เพื่อที่จะรองรับการพัฒนาในระยะยาวของผู้ประกอบการและการพัฒนาธุรกิจ การพัฒนามาตรฐานรวมถึงการต่อยอดการออกแบบบรรจุภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์ การสร้างยี่ห้อ การตลาด ฯลฯ จะเป็นมิติใหม่ วันนี้ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่ได้แตกต่างไปจากจังหวัดอื่นๆ เพราะความผูกพันและเพราะความที่เป็นคนไทยอยู่แผ่นดินเดียวกัน เป็นแผ่นดินที่มีการผสมผสานของหลายเชื้อชาติ ชนชาติมาเป็นเวลาหลายพันปี บทบาทของมุสลิมในประเทศไทยมีมาอย่างยาวนานกว่าตัวอักษรภาษาไทยเสียอีกเพราะมาโดยสายเลือด และวันนี้ก็จะทำงานในการสร้างอนาคตร่วมกัน เป็นอนาคตที่จะต้องสร้างสังคมให้สันติ ทุกประเทศก็ล้วนแล้วแต่มีปัญหา แต่การแก้ปัญหาเหล่านั้นต้องใช้ความเข้าใจ

ในฐานะรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์และในฐานะประธานบริหารนโยบายเศรษฐกิจสร้างสรรค์แห่งชาติที่คุมทุกกระทรวง ทบวง กรม จึงได้พยายามที่จะสร้างข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้กับสาธารณชนเช่นเดียวกับความพยายามของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ท่านรองอธิการบดีได้กล่าวไว้ในตอนต้น การช่วยกันคนละไม้ละมือ สร้างความสมดุลของสังคม เช่นการสัมมนาในครั้งนี้ที่ร่วมนำภาคธุรกิจ ภาคเอกชน ภาควิชาการ ก็ถือได้ว่าเป็นการสร้างคุณภาพการอย่างใหญ่หลวงทั้งในปัจจุบันและในอนาคต และขอถือโอกาสนี้แสดงความชื่นชมการจัดงานในวันนี้ ผมขอเปิดการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับการพัฒนาพื้นที่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้และขอให้การจัดงานในครั้งนี้ดำเนินไปได้ด้วยดีและบรรลุวัตถุประสงค์สมความมุ่งหมายทุกประการ